

[Jensen-Aale.]

Anledning til nogen Diskussion paa nærværende Tidspunkt — jeg skal i hvert Fald ikke bidrage dertil. Men jeg ønsker at faa klaret en Sætning, som Oppositionspartierne i Fællesskab har skrevet i Betænkningen angaaende Ekspropriationen, og som lyder saaledes:

„Med alle til Raadighed staaende Midler agter Mindretallet derfor at modsætte sig en saadan Bestemmelse indført i en Lov.“

Jeg vil gerne spørge Ordførerne for de to Partier, om det skal forstås derhen, at de to Partier vil benytte sig af Grundlovens § 80, 2det Stykke, i det Øjemed, og jeg beder om at faa et klart og tydeligt Svar herpaa.

Johs. Clausen: Som den ærede Ordfører for Udvalget har omtalt, er der ikke vundet Tilslutning til de Ændringsforslag, mit Parti har stillet under Nr. 1—4. Vi er i Virkeligheden enige om Maalet i denne Sag, men vi ser forskelligt paa Midlerne til at naa Maalet, og naar der af Ordføreren er stillet det direkte Spørgsmaal, om vi agter at gøre Brug af Grundlovens § 80, 2det Stykke, kan jeg paa mit Partis Vegne svare, at det gør vi. Vi anser Sagen for saa vigtig, at den bør fremmes, men agter ogsaa at anvende de Midler, der staar til Raadighed, for at den kan fremmes paa den efter vort Syn bedst mulige Maade.

J. R. Poulsen: Jeg kan paa mit Partis Vegne svare den ærede Ordfører for Udvalget, at vi agter at benytte Grundlovens § 80, 2det Stykke, saaledes som det allerede er meddelt under Behandlingen af Lovforslaget i Udvalget.

Ordføreren (Jensen-Aale): Jeg takker for Svaret fra de to ærede Medlemmer. Det var ikke til at misforstaa, og derved er der jo indtraadt en helt ny Situation. Jeg skal derfor foreslaa, at Sagen vises tilbage til Udvalget, for at denne nye Situation kan blive drøftet.

Formanden: Der er altsaa stillet Forslag om, at Sagens Behandling standses, og at Lovforslaget paa ny henvises til Udvalget. Det er dette Forslag, der nu foreligger til Forhandling. Hvis ingen ønsker at udtale sig, vil jeg betragte Forslaget som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den paabegyndte anden Behandling stilles derefter i Bero, og vi gaar til den næste Sag paa Dagsordenen.

Man gik da til:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i Lov Nr. 182 af 20. Maj 1933 om Folkeforsikring.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 1907).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Socialministeren (Ludvig Christensen):

Jeg skal herved tillade mig at forelægge for det høje Ting Forslag til Lov om Ændringer i Lov Nr. 182 af 20. Maj 1933 om Folkeforsikring. Det er vedtaget i Folketinget i Gaar med 63 Stemmer mod 28, i det væsentlige i samme Skikkelse som den, hvori det blev forelagt af mig den 10. Februar i Aar, og jeg skal derfor med Hensyn til Lovforslagets Indhold tillade mig at henvise til min Fremsættelse i Folketinget, Folketingstidenden Sp. 3343—49, samt til mine Udtalelser ved Lovforslagets Fremsættelse i Fjor, Folketingets Forhandlinger 1935—36, Sp. 2505—11. Jeg skal tillige henvise til Bemærkningerne til Lovforslaget, hvori der er gjort Rede for de Udtalelser, som paa Foranledning af Udvalget var indhentet fra de store kommunale Organisationer, og for Ministeriets Stilling hertil. Om Lovforslaget i øvrigt skal jeg kun gøre nogle faa Bemærkninger, dels med Hensyn til Hovedpunktet, nemlig Nedsættelsen af Aldersgrænsen for Opnaelse af Aldersrente til det 60de Aar, dels med Hensyn til de Ændringer, der blev foretaget under Sagens Behandling i Folketinget.

Med Hensyn til Aldersgrænsens Nedsættelse skal jeg blot sige, at den skyldes de stadig svigtende Erhvervsmuligheder for ældre Aldersklasser. De ærede Medlemmer ved, hvor vanskeligt det er for ældre Personer at opnaa Arbejde, og Regeringen har ment, at det er ganske utilfredsstillende, at Personer, som er kommet op i 60 Aars Alderen, og som er slaaet ud af deres Erhverv, skal være henvist til almindelig Kommunehjælp. Idet jeg i øvrigt henviser til de Udtalelser, der faldt under Sagens Behandling i Folketinget, skal jeg bemærke, at det naturligtvis ikke er Meningen med Aldersgrænsens Nedsættelse, at de ældre, der har Arbejde, skal ud af Produktionen og overføres til Aldersrente; det siger i øvrigt ogsaa sig selv, at den 60-aarige, der har Arbejde, vil foretrække at vedblive med sit Arbejde og derved opnaa en højere Indtægt, saa længe han kan, saa at han først søger Aldersrente, naar der ikke mere er Arbejde til ham. En særlig Opfordring til at vente